

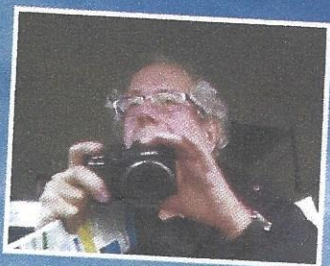


טירוול - גן עדן למטיילים

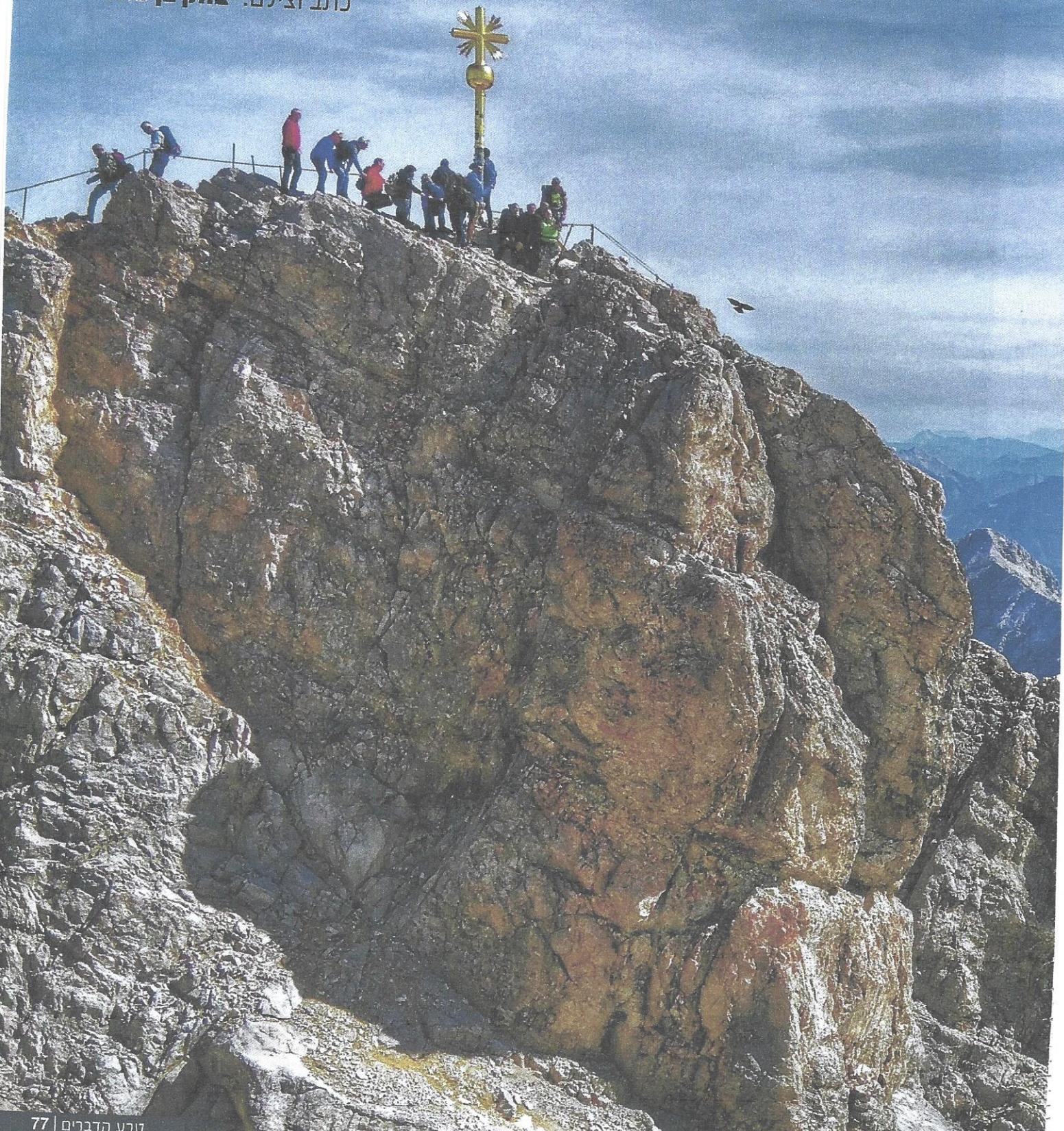
אוסטריה מורכבת מתשע פרובינציות. שתי הערים הבולטות בה, וינה וזלצבורג, הן מוקדי משיכה לתיירים רבים שתרים אחרי תרבות מוזיקה, ציור, בלט, ארכיטקטורה והיסטוריה, וכן טירות וארמונות ששימשו את שושלת הבסבורג ששלטה באירופה עד מלחמת העולם הראשונה. טירול היא אחת הפרובינציות המתוירת ביותר. היא נמצאת בחלק המערבי של אוסטריה, והיא משופעת אתרי טבע. מתקיימת בה פעילות גם בעונת החורף (מגוון עצום של עיירות סקי) וגם באביב ובקיץ. גם אלה שאוהבים לשלב אתרי ספא בטויליהם בחו"ל יגלו שבטירוול יש יותר אתרי ספא יוקרתיים מבכל פרובינציה אחרת באוסטריה.

מאמר זה יעסוק בפרובינציית טירול ולא בפרובינציה נוספת שנקראת מזרח טירול (Ost Tirol), שהיא נפרדת מטירוול ואפילו אין להן גבול משותף (פרובינציית זלצבורג מפרידה ביניהן).

המונומנט המזוהב, בנקודה הגבוהה ביותר שבפסגת Zugspitze. צילום: Sergei Gussev



כתב וצילם: יצחק בן עוזר

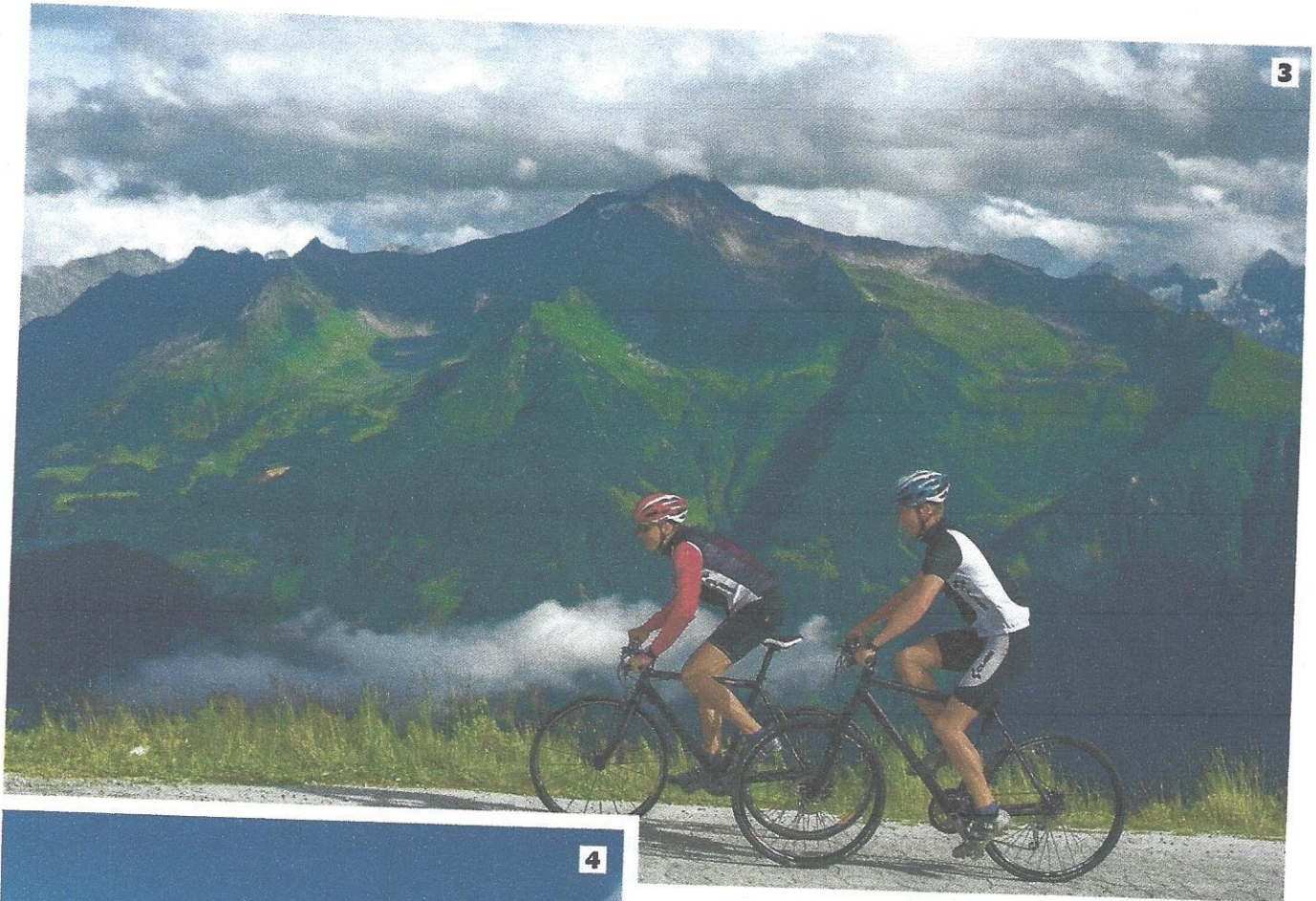


1



2





4



המרכיב העיקרי בחבל טירול הוא עמק הנהר Inn, שאליו מתחברים עמקים רבים ובמרכזו של כל אחד זורם נהר שמתחבר לנהר Inn. העיר הגדולה בחבל, שהיא גם בירתו, היא אינסברוק, שבתרגום לעברית תיקרא "הגשר על הנהר אין". נמל התעופה הקרוב ביותר לאזור נמצא במינכן (יש גם שדה תעופה באינסברוק שהוא פחות נגיש לטיסות בין-לאומיות, ובדרך כלל גם לא משרת את חברות התעופה הסדירות אלא טיסות שכר וטיסות לוואי קוסט).

עמק טאנהיים

בחרנו להתחיל באחת הנקודות היותר מערביות בחבל טירול. שכרנו את הרכב בנמל התעופה של מינכן, ויצאנו לדרך. עקפנו את העיר מינכן ממערב ונסענו לכיוון דרום-מערב, לעבר הגבול עם אוסטריה. כעבור שלוש שעות הגענו לעמק טאנהיים (Tannheim), מחוז חפצנו. בחרנו להתמקם במלון ספא כנקודת מוצא לטיולי יום באזור (כולל יעדים שבצידו הגרמני של הגבול). מלון "Jungbrunn" סיפק מענה הולם לדרישותינו. הוא נמנה בעבר עם מועדון של מלונות ספא איכותיים באוסטריה, שנקרא Best Wellness Hotels Austria. המלון נמצא בשולי העיירה, ובנוסף למבנים של החדרים הפרטיים והשטחים הציבוריים יש שם גם פינת ליטוף עבור האורחים הצעירים. זהו מלון מפנק שמספק תמורה הולמת ללקוחותיו. למשל, לכל אורח יש שולחן קבוע בחדר האוכל שמשמש אותו בכל תקופת שהותו במלון, ובכך נחסך מהאורח התענוג המעט מפוקפק לעמוד עם מגש האוכל מהמזנון החופשי ולתור אחר מקום פנוי. בשולחן הקבוע גם משאירים טפסים

לבחירת המנות מתפריט ארוחת הערב, ואת החשבונות מהערב הקודם עבור האקסטרוות.

בחרנו להזמין חצי פנסיון, אבל בנוסף לארוחת בוקר דשנה וארוחת ערב, בצוהריים הוצב מזנון חופשי במשך חמש שעות שכלל מגוון עצום של מנות (למעט בשר). מאחר שהגענו בשעות אחר הצוהריים החלטנו להזמין טיפול בספא כבר בערב הראשון. כיוון שחלק מהטיפולים נתפסו על ידי אלה שהקדימו להזמין נאלצתי "להסתפק" בעיסוי עם אבנים חמות. 50 דקות חלפו עברו במהרה, ועוד לפני שהספקתי להפנים את ההנאה הודיעה לי המעסה שהטיפול הסתיים.

בתום ארוחת הבוקר התארגנו לציאה לטיול הראשון באזור. הואיל ומזג האוויר היה בהיר וחמים החלטנו לטפס באותו יום לפסגת צוגשפיצה ("Zugspitze"). זוהי הפסגה הגבוהה ביותר בגרמניה (2,960 מ'), והיא פופולרית מאוד בקרב חובבי הסקי, אבל גם בקיץ היא אטרקציה תיירותית מבוקשת מאחר שהיא מכוסה שלג צחור. ניתן להעפיל

1. מבט מפסגת Zugspitze על אגם Eibsee. צילום: Sergei Gusse
2. מרפסת תצפית בפסגת Zugspitze. צילום: Radcliffe Dacanay
3. מלון Theresa מציע מגוון פעילויות גם מחוץ לכתליו, כגון טיולים רגליים ורכיבה על אופניים. צילום: Theresa Spa Hotel
4. מלון Theresa טובל בשלג במהלך החורף. צילום: Theresa Spa Hotel



לפסגה הן מהצד האוסטרי והן מהצד הגרמני. בחרנו לעלות מהצד הגרמני, וזאת בגלל השילוב המעניין עם אגם Eibsee.



טירת לינדרהוף היא הקטנה ביותר מבין השלוש. לדוויג השני בנה את הטירה בשנים 1874-1879. היא הושלמה עוד בחייו, כך שהוא הצליח ליהנות ממנה בשנותיו האחרונות. לדוויג אהב מאוד את צרפת ומלכיה (לואי ה-14, ה-15 וה-16), וזו הסיבה לכך שהטירה היא מעין חיקוי לארמון ורסאי. בכניסה ניצב כד שניתן במתנה מלואי ה-14, וחלק מהקישוטים והתמונות מתארים את בית המלוכה הצרפתי ולא דמויות מפורסמות מבוואריה.

קשר נוסף מעניין היה למלך בוואריה עם המלחין ריכרד וגנר, שתרם לו כלי נגינה שהוא שילוב של פסנתר והרמוניקה. שריו המנוסים הגבילו את חופש הפעולה של המלך הצעיר וגרמו להרחקתו של וגנר מהארמון. במהלך הסיור בארמון שנמשך כחצי שעה ניתן לראות פריטים מעניינים, כגון Coat of Armes של בוואריה שנוקם במשך שנתיים, שולחנות מאבן מלכיט ירוקה, מתנת הצארית מרוסיה, חדר עבודה/סלון עם שפע של מראות ונורות, תנור מאפגניסטון, שנדליר משנהב, חדר אוכל עם שולחן (Magic Table) שהיה נערך בקומת המשרתים ומועלה לחדרו כדי שהמשרתים לא יראוהו אוכל (הייתה לו בעיה דנטלית). במהלך הארוחה המשרתים העידו שהוא היה מארח בדמינו את מאדאם פומפדור, מאדאם בובארי ומארי אנטואנט. טענות אלו שימשו מאוחר יותר כהוכחה לכך שהוא אינו שפוי, וסללו את הדרך

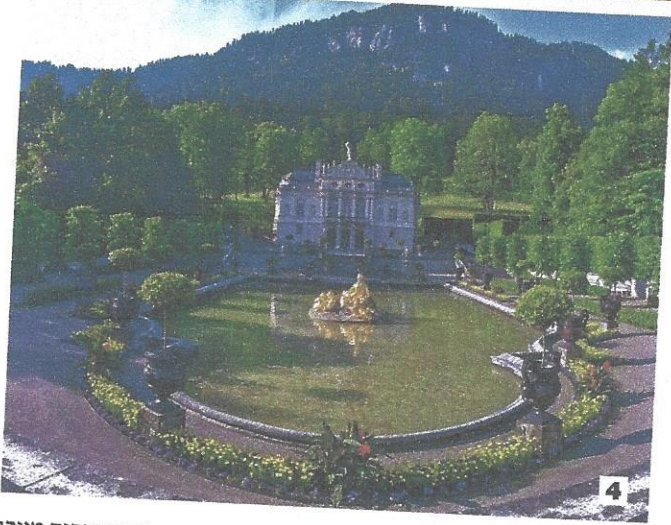
הגענו לאגם, ולאחר שהחנינו את הרכב פסענו עד תחנת הרכבת שממנה מעפילה הרכבת בשיפוע מרשים לעבר פסגת ההר. הגענו עד לתחנת הבסיס שנקראת Zugspitz Glacier, הממוקמת בגובה 2,550 מ' (מסעדה, בית קפה ומרפסת שיוזף). היה יום חם עם שמש די חזקה, והמטיילים השתזפו על כיסאות הנוח במרפסת שבתחנת הרכבת העליונה. מתחנת הבסיס ניתן להעפיל לפסגה שגובהה 2,960 מ', בתוך כמה דקות, בקרון שיכול להכיל כ-40 איש. במפלס העליון יש מבנה מרשים שלו כמה קומות, והוא כולל מסעדות, שירותים, תחנות מוצא לאמצעי התחבורה השונים ומרפסת תצפית שמקיפה את הבניין כולו.

במרפסת התצפית מספר רב של פאנלים שמפרטים אילו פסגות נצפות מכאן בתנאי ראות טובים. חובבי האתגרים יכולים להיעזר בצידוד מיוחד ולטפס כעשרה מ' נוספים עד לפסגה ממש, שממנה מזדקר מונומנט מזהב. ירדנו מהפסגה לכיוון אגם איבזי, וצעדנו כמה דקות ממגרש החניה עד לגדות האגם. ניתן לעשות מסלול רגלי לגדת האגם, לטוט בסירות או ליהנות מהמסעדה שלשפת האגם.

המשכנו מזרחה לעבר Reutte, שם פנינו צפון-מזרחה, חצינו את הגבול הגרמני (הגבול פתוח, אין בדיקת דרכונים ולא צריך להחליף מטבע), ונסענו עד טירת לינדרהוף (Linderhof). זוהי הטירה השלישית של לדוויג השני, מלך בוואריה, שבנה באזור שלוש טירות מלכותיות מרשימות. השתיים האחרות - Hohenschwangau ו-Neuschwanstein - ממוקמות ליד העיר Fussen, וניתן לראותן במסלול שמוביל אותנו חזרה למלון.



3



4

להדחתו. חדר השינה מדהים בגודלו, והמיטה גדולה שלא כמו בטירות אחרות, שם המיטות קטנות (ההסבר לכך שבעבר נהגו לישון בישיבה), והאפריזן שלה גבוה מאוד. המיטה צבועה כחול עם קישוטי זהב. בחדר יש הרבה נרות כיוון שהוא נהג לעבוד בלילה ולישון ביום.

בחדרים ניתן לראות כדים מפורצלן שהוכנו במייסן שליד דרזדן. הטירה מוקפת גנים מקסימים, ויש להקדיש זמן לסיוור בגנים ובמזרקות (כבר אמרנו שמדובר בחיקוי של ארמון ורסאי). בחצר יש גם בריכות, גני טראסות בסגנון איטלקי, מזרקות ומצעי פרחים. נקודות לביקור בגנים: המקדש של ונוס, הפביליון המורי והמערה. היום האחרון שלנו באזור זה נוצל לביקור קצר בשמורת טבע שבמרכזה אגם "Visalpsee".

נסענו לעבר לשכת המידע לתיירים של העיירה טאנהיים. החנינו את הרכב במגרש חניה סמוך לעירייה, ונסענו ברכבת תיירים לשמורה שסוגרה לתנועה של רכב פרטי, אך פתוחה לעגלות, רכבת תיירים ואוטובוס דואר. הרכבת יכולה להסיע כ-50 איש, והיא יוצאת בכל חצי שעה (יש שתי רכבות בסבב). בתום הביקור באגם, שגם הוא מייצג נאמנה את האווירה הפסטורלית של עמק טאנהיים, חזרנו למלון, אספנו את הכבודה ופנינו מזרחה, לכיוון העיר אינסברוק.

התחברנו לכביש מספר 1 (הכביש שמשיק לאפיקו של הנהר Inn ליד Imst, ואז פנינו מזרחה לכיוון העיר אינסברוק (Innsbruck). לאחר כמה דקות נסיעה יש פנייה דרומה לעמק אוטץ (Otzal). זהו אחד העמקים שמתחבר לעמק ה-Inn, ובדומה לאחרים המבנה הטופוגרפי שלו מתבסס על נהר שעובר בין שני רכסי הרים שסוגרים עליו משני הצדדים, כשבמקביל לאפיק הנהר שנושף לנהר ה-Inn נבנה הכביש שחוצה את העמק, המפלט את דרכו במעבר הצר שבין ההרים ולאורכו עיירות נופש רבות לצד אתרי טבע ומתקני תיירות.

פחות מ-40 ק"מ מזרחה שוכנת העיר אינסברוק, שהיא בירת חבל טירול

-
1. אגם Visalpsee שבעמק טאנהיים, שם נמצא מלון Jungbrunn צילום: Norbert Reimer
 2. עולם המים במלון Jungbrunn צילום באדיבות מלון: Jungbrunn
 3. מבט מטירת לינדרהוף לכיוון גרם המדרגות שבגן, מצידה השני של הבריכה. צילום: François Philipp
 4. מבט מטירת לינדרהוף לכיוון גרם המדרגות שבגן, מצידה השני של הבריכה. צילום: François Philipp

וגם העיר הגדולה של החבל. נכנסנו העירה דרך היציאה אינסברוק מערב (אפשר גם להיכנס דרך אינסברוק מרכז) והחנינו את הרכב ליד תחנת הרכבת. משם פסענו ברגל לעבר הרובע העתיק שמשיק לגדתו של הנהר Inn. האתר הראשון שבו ביקרנו הוא כנסיית Hofkirch שבמרכזה קברו של מקסימיליאן הראשון. בתוך הכנסייה הוצבו פסלי ברונזה של דמויות מפורסמות של אותם הימים, שחלקן מבית הבסבורג ששלט אז באירופה, בני משפחתו של מקסימיליאן הראשון ודמויות היסטוריות נערצות אחרות. זהו מונומנט לזכרו של הקיסר מקסימיליאן הראשון שנבנה בשנים 1555-1565 על ידי נכדו, הקיסר פרדיננד הראשון.

הקבר המלכותי הזה נחשב לאחד היפים ביותר באירופה. כמה אומנים ידועי שם מרחבי אירופה (כמו אלברכט דירר) לקחו חלק בעיצוב של המקום. הסרקופג שמנציח את מקסימיליאן הראשון הוא יצירת אומנות בפני עצמה, שעוצבה על ידי האומן הצ'כי פלוריאן, והשיש גולף על ידי האחים ברנרד וארנולד אבל ואלכסנדר קולין. ניתן להבחין שהגילופים מתארים אירועים משמעותיים שהתרחשו בין השנים 1477-1516. מומלץ לשים לב גם לקפלת הכסף עם המזבח ולקברים של חלק מבני משפחת המלוכה, ולאורגן הרנסנסי שנבנה על ידי ג'ורג' אברט.

מהכנסייה פסענו לאטרקציה המפורסמת ביותר בעיר - "הגג המזהב" (Goldenes Dachl). זהו גג מאריחי נחושת מזהבים, משופע מעל מרפסת, שנבנה על ידי פרידריך הרביעי בשנת 1420. הקיסר מקסימיליאן הראשון הרחיב את המבנה וכיסה אותו בגג המזהב. בסמוך לו מגדל העיר שנבנה אף הוא במאה ה-15. מומלץ לטפס כ-150 מדרגות למרפסת שממנה ניתן לתצפת על העיר וגגותיה. המגדל מתנשא לגובה של 51 מ'. ממול יש בניין מעוצב בצורה מרשימה, שנקרא Helblinghaus.

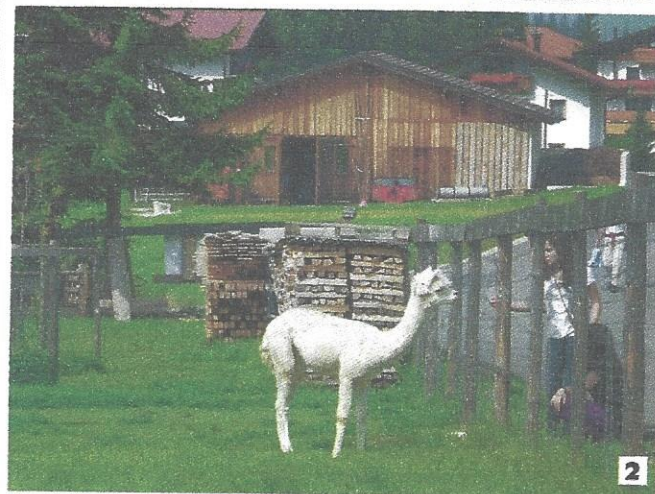


1

לפני שעזבנו את אזור אינסברוק טיפסנו לפסגת Patscherkofel. מטירת אמברס המשכנו ברחוב Iglar שמוביל לעיירה ששמה Igl. החנינו את הרכב ליד תחנת המפסל התחתון של הרכבל העולה לפסגה, ועלינו ברכבל. בדרך נראים מסלולי החלקה על הקרח ובפסגה יש מתקנים שנתרו מאולימפיאדת החורף. למעלה יש תצפית נהדרת ושבילי הליכה.

אחד מאתרי הטבע המעניינים הוא קניון לויטאש (Leutasch). קניון לויטאש נמצא בין גאסה (Gasse) שבטירול למיטנוולד (Mittenwald) שבגרמניה, ולכן אך טבעי הוא להיכנס אליו משתי נקודות הקצה. זו שמצידו הגרמני של הגבול היא ותיקה יותר, ולפני שנים מספר נפתחה גם הכניסה מהצד האוסטרי. הקניון ממוקם בקצהו של עמק לויטאש, ושנים רבות התגלגלו מפה לאוזן אגדות על השדים שבחרו בו כאזור מחיה. ביטוי לכך ניתן למצוא בשמות של השבילים ובחלק מנקודות העצירה.

בקניון שלושה מסלולי הליכה; שני הקצרים יוצאים מהכניסה של מיטנוולד, והמסלול הארוך יותר יוצא מהכניסה שבצד האוסטרי. המסלול הגדול שנקרא Mountain Spirit Gorge הוא טבעתי ואורכו כשלושה ק"מ. באחת הצלעות שלו (גשר מתכתי שנקרא פנורמה) הוא משיק למסלול הבינוני שנקרא 'Goblin', שאורכו כשני ק"מ. אין כל



2

רחוב מריה תרזה הוא הרחוב המעניין ביותר ברובע העתיק, ואולי בזכות שני מונומנטים שמוקמו בו: עמוד זיכרון שנבנה בשנים 1706-1704 להנצחת ההתנגדות של טירול מול הצבא הבווארי (Annasaule), ושער ניצחון (Triumphpforte) שנבנה בשנת 1765 לכבוד נישואיו של ליאופולד השני למריה לודוביקה. אביו פרנסיס הראשון מלוטרינגן נפטר במהלך החגיגות, ולכן צד אחד של שער הניצחון מציין את שמחת הכלולות ואילו צידו השני את האבל ששרר בעקבות המוות של אבי החתן.

האטרקציה הבאה היא טירת אמברס (Ambras) שנמצאת מדרום לאוטוסטרדה A12 שמשיקה לחלקה הדרומי של אינסברוק. יצאנו מהאוטוסטרדה ביציאה Innsbruck Mitte, ואז פנינו לרחוב Schloss שמוביל לטירה. אל תופתעו אם מעבר למבנים, לתכולתם ולגנים המטופחים שסביבם תגלו משפחה של טווסים הדורים מסתובבת לה בין המדשאות והפרחים.

1. הכניסה למסלול הליכה בקניון Leutasch, מהצד האוסטרי.

צילום: יצחק בן עוזר

2. פינת החי שבמלון Jungbrunn. צילום: יצחק בן עוזר

3. מסלול הליכה מסודר בקניון Leutasch. צילום: Heather Cowper



3

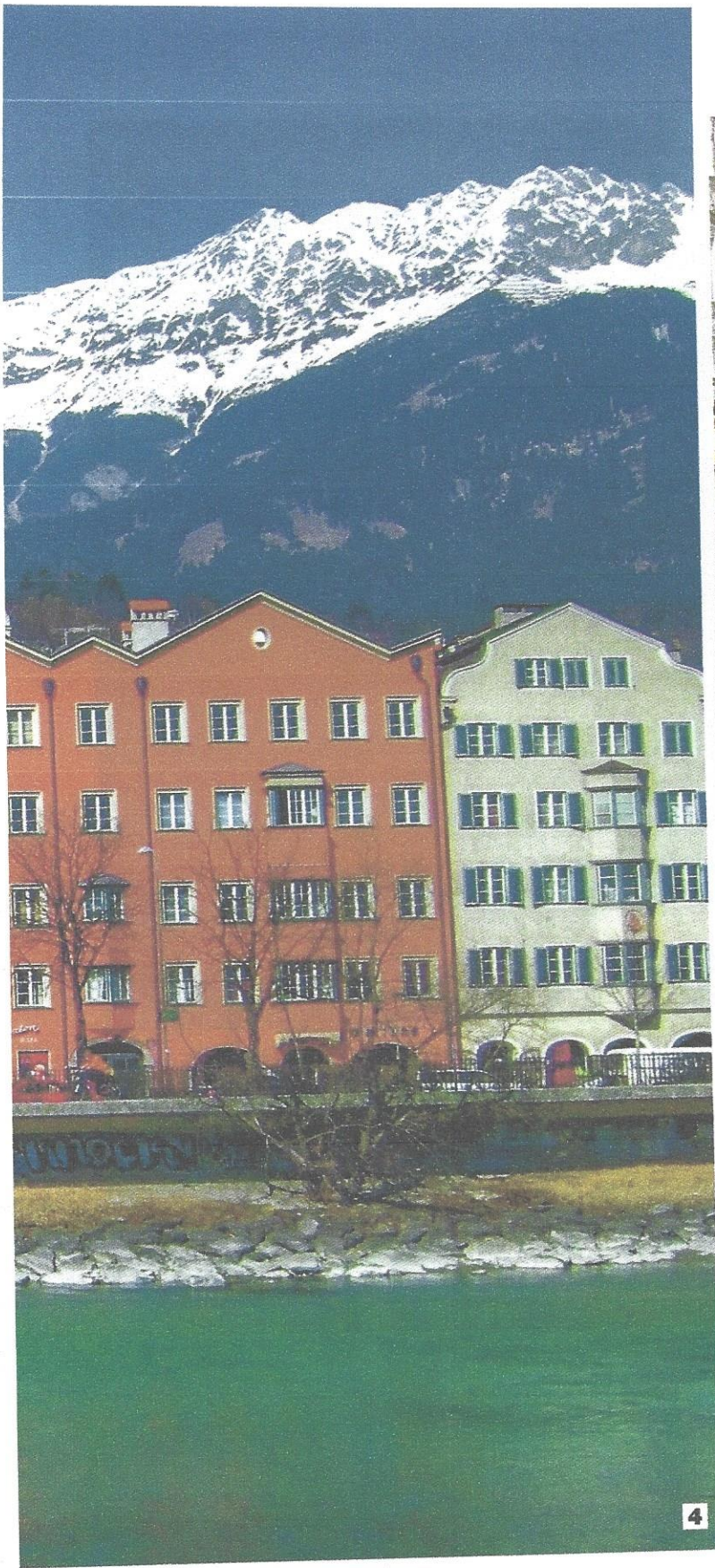
כבר עם ההגעה, בטרם נכנסנו לחדר, נערך לנו סיור היכרות במתחמי המלון, שלוהו בהסברים. התרשמנו בעיקר מהתפאורה היפה שמסביב: רהיטים עתיקים, תמונות של פעם, עגלת בובות. החדר עצמו מרווח מאוד, עם פינת ישיבה ומרפסת. אין כמו לפתוח את היום בישיבה על כיסא נוח במרפסת, שצופה אל הנהר הירוק שניצב ממול ועליו מפוזרים בתי עץ חומים שבכל אחד מחלונותיהם אדניות עם פרחים צבעוניים. האוויר הנקי, השקט שמופר רק עם צלצול הפעמונים של הפרות המלכות עשב, והצבע הירוק שעוטף הכול, משרים שלוה ורוגע.

קושי לחבר את שני המסלולים, ואם מגיעים לקיוסק שבכניסה מן הצד הגרמני (כיום לא צריך להציג דרכונים בעת המעבר בין המדינות הללו) מומלץ לפסוע בשביל הקצר שאורכו כ-200 מ', המוביל למפל מים.

חזרנו דרך הגדה הצפונית. חלק נכבד מהמסלול עובר על גשרים ממתכת המשיקים לצלע הנהר ומאפשרים להביט ולצלם את המים מפלסים דרכם בין הסלעים, בעומק של 75 מ' בתחתית הקניון (לא מומלץ לסובלים מנורטיגו). הסלעים עם הצורות המיוחדות, מערבולות המים והאוושה של המים הזורמים בתחתית הקניון תורמים לאווירה הפסטורלית. קטע זה של המסלול והגשר שחוצה את הקניון מהווים נקודה מתאימה לצילום משפחתי. המסלול מתאים לילדים שכבר עומדים על רגליהם, אך הכניסה אסורה לעגלות ילדים, אופניים וכלבים. בתום המסלול ניתן לפצות את הקטנים והגדולים בקפה, מאפה וגלידה, בבית הקפה הקטן שבסמוך למגרש החניה.

ההיצע הגסטרונומי מגוון מאוד ובאיכות גבוהה. על המלאכה משגיח השף סטפן איגר, אחד מבני המשפחה בעלת המלון. המנות מושקעות ומתבססות על פריטים שגדלים בסביבה הקרובה. מגוון היינות נבחר בקפידה על ידי תרזה, אחותו של השף, שגם מנחה סדנאות יין במקום. מעבר לטיב האוכל, גם רמת השירות גבוהה ביותר. אחרי ארוחת הבוקר צעדנו בחלוקים לבנים ובכפכי בד לבנים לעבר מתחם הספא. המתחם כולל בריכה, ג'קוזי, חדרי טיפולים ומבחר סאונות (פינית, רומית). זכינו לקחת חלק בשיעור שנקרא "עיסוי עצמי" (לא להפליג בדמיון לאזורים רחוקים יותר מדי). המזריכה ניצבה מול מראה והדגימה לנוכחים כיצד לעסות את גופם על ידי נגיעות קלות, כשכפות הידיים סורקות את הגוף מהקודקוד ועד כפות הרגליים. לאחר מכן נסענו מזרחה לעבר מפלי קרימל (כ-35 ק"מ מזרחית ל-Zell am Ziller). הם נחשבים למפלים המרשימים ביותר באוסטריה ולגבוהים ביותר באירופה. המפלים נופלים בכמה שלבים, ובסך הכול הנפילה היא של 380 מ' (המפל הראשון 140 מ', השני 100 מ' והשלישי 140 מ'). המפלים נמצאים בקצה המערבי של חבל זלצבורג, בסמוך לחבל טירול. הביקור כאן עשוי להימשך כמה שעות, ואחת האפשרויות לקצר את הזמן ולחסוך מאמץ היא להחנות את הרכב במגרש החניה שליד המפל התחתון, לעלות במונית את כל

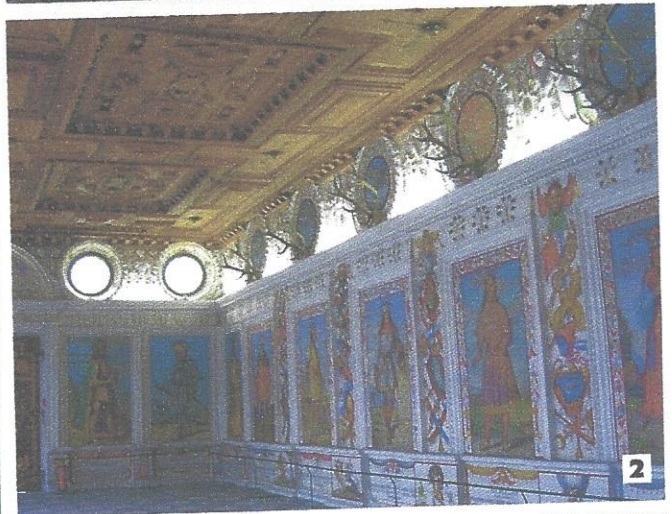
לאחר שמיצינו את אזור אינסברוק המשכנו בנסיעה לעבר מלון ספא שבו נבלה את הימים שנותרו לנו בטירול. מלון Theresa נמצא בעיירת נופש שנקראת Zell am Zillertal. גם אזור זה הוא למעשה עמק של הנהר זילר שמתחבר בצידו הצפוני לעמק של הנהר Inn. המלון שבחרנו נמנה עם קבוצת מלונות הספא Best Wellness Hotels, שמפוזרים בפרובינציות השונות (בעיקר המערביות) של אוסטריה. מרבית בתי המלון ששייכים למועדון יוקרתי זה הם בתי מלון משפחתיים שמנוהלים במשך דורות על ידי אותה המשפחה. הם לרוב קטנים ואינטימיים, עם מספר חדרי שאינו עולה על עשרות אחדות. השטחים הציבוריים (לובי, אולם קריאה, חדרי משחקים, בר, מסעדה) ומתחם הספא תופסים שטח משמעותי במלון, והאורחים זוכים ליחס אישי וחם מהצוות.



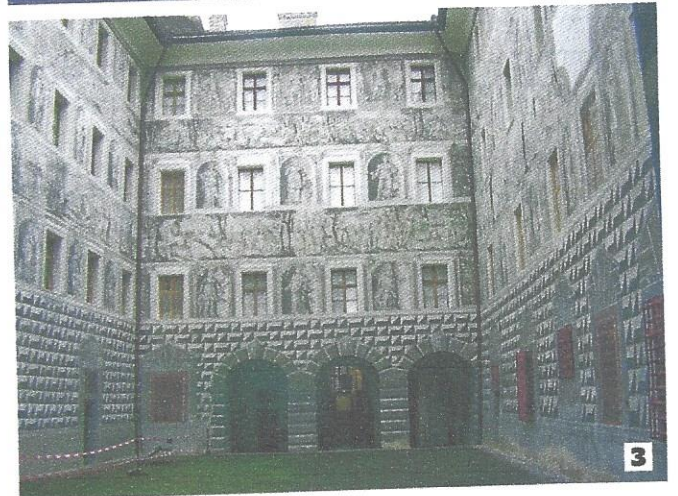
4



1

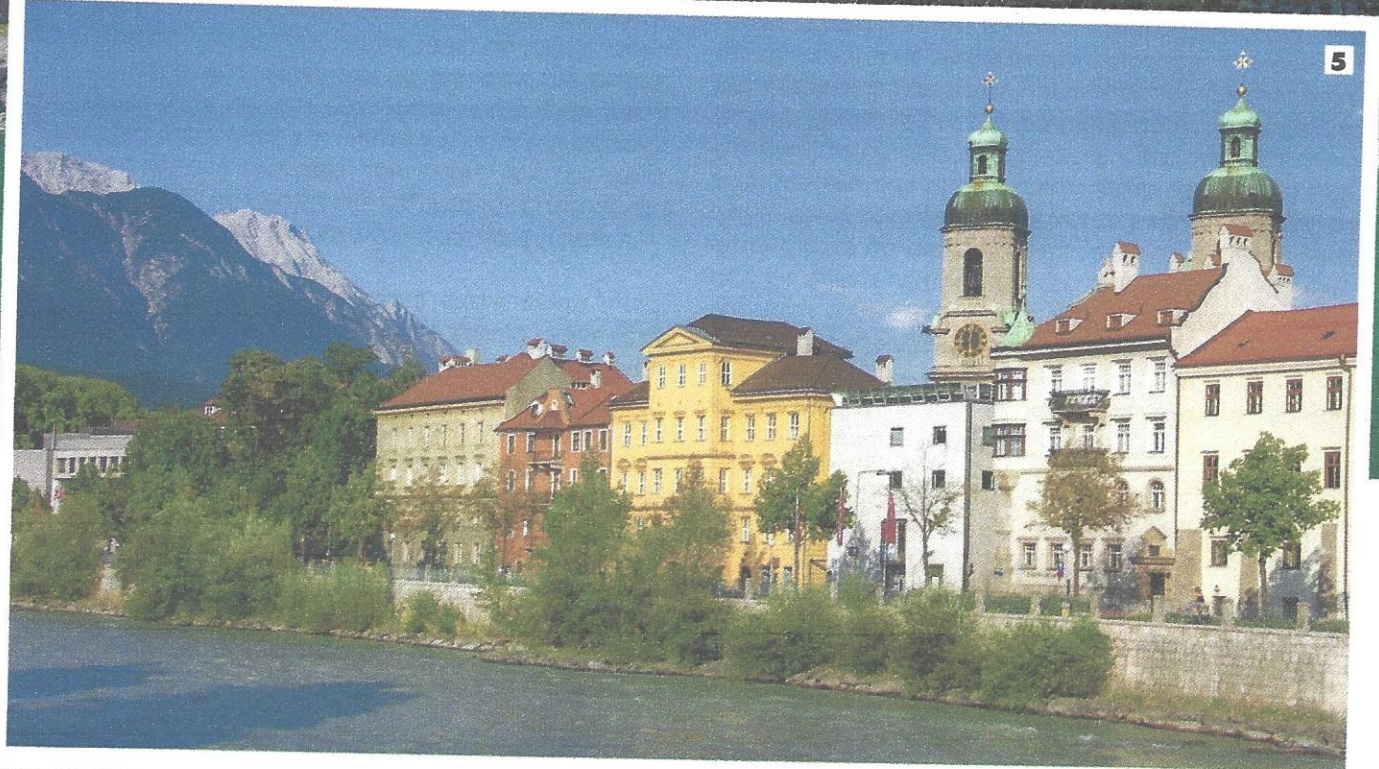


2



3

1. "פסל אנושי" בחזית הבניין עם הגג המזוהב, באינסברוק.
צילום: יצחק בן עוזר
2. "האולם הספרדי" בטירת אמברס. צילום: Unam bras
3. חצר פנימית בטירת אמברס. צילום: יצחק בן עוזר
4. בתים עתיקים הצבועים בכל צבעי הקשת, על הגדה הצפונית של הנהר
Inn. ברקע הפסגות המושלגות של האלפים. צילום: James Cridland
5. בתים עתיקים על גדת ה-Inn, וברקע שני הצריחים של כנסיית סנט ג'יימס.
צילום: Michela Simoncini





במקום הרגשתי שאני במסע המשלב מציאות וחלום, ומכל עבר נשמעו קריאות ההתפעלות של המבקרים האחרים. פסענו במסלול תת-קרקעי וחד-כיווני, ועברנו מחדר לחדר. באחד החדרים ניצב קיר הקריסטלים הגדול בעולם, המשלב בתוכו גם מראות, ויחד עם תאורה מרשימה ומוזיקה נלווית, מתקבלת אשליה של חלל עצום, שהותיר אותנו פעורי פה. המסלול מסתיים (איך לא?) בחנות מעוצבת להפליא שבה נמכרים מוצרי החברה. אין ספק שמדובר באתר תיירותי למדי, אך יופיו וייחודו שווים את הביקור.

חזרנו למלון ללילה האחרון בטירוול. במלון יש מגוון של בריכות מקורות וכאלה באוויר הפתוח. אחת מועשרת באוזון ובחמצן ואחרת במלח. הרחצה בבריכות הפתוחות אפשרה לנו ליהנות מטבילה במים חמים תוך צפייה בפסגות של האלפים שסוגרים על העמק. בדרך חזרה למינכן עובר הכביש סמוך לאגם Achen. זהו האגם הגדול ביותר בחבל טירול. אורכו תשעה ק"מ וחצי, ורוחבו מגיע עד קילומטר. הגדה המפותחת שלו היא הגדה המזרחית המשיקה לכביש. האגם מושך אליו תיירים שמחפשים קצת רוגע ועיסוק בספורט במרחב פתוח (הליכה, ריצה, שחייה). מדי פעם ניתן לראות מזחים מעץ שנכנסים לתוך האגם ואליהם מחובר גרם מדרגות מתכתי שמאפשר לשחיינים לרדת למימי האגם. אחת האטרקציות הבולטות היא רכבת קיטור שיוצאת מ-Janbach. היא נוסעת במסלול שאורכו עשרה ק"מ, ובמהלך הנסיעה היא עולה לגובה של 440 מ'. אפשרות נוספת לבילוי היא שיט בתוך האגם. □

1. החזית הירוקה והמפוסלת של אולם הכניסה למוזיאון של סברובסקי-ב-Wattens. צילום: Sridhar Saraf

הדרך לראש המפל העליון ומשם לרדת. השביל שמשיק למפלים עושה דרכו ביער, כשמדי פעם הוא מוביל למרפסות תצפית.

אחרי ארוחת הבוקר יצאנו צפונה, התחברנו לאוטוסטרדה שמובילה לאינסברוק ונסענו בה מערבה עד למקום שנקרא Schwatz. העיירה שואץ (Schwaz), ששוכנת ממזרח לאינסברוק, הפכה לאטרקציה בזכות מכרה הכסף שמשמש כיום מוקד משיכה לתיירים מקומיים זרים. המכרה, שבשיא תפארתו במחצית הראשונה של המאה ה-16 העסיק 12,000 כורים, חדל מלפעול בשנת 1555 עקב התחרות הגדולה אל מול המכרות שביבשת אמריקה.

לאחר שהחנינו את הרכב נרשמנו לאחד הסיורים המודרכים (מומלץ לוודא שהמזדריך יודע אנגלית), ולקראת השעה המיועדת התבקשנו ללבוש תלבושת מיוחדת, שכוללת כובע מגן ומעיל בצבע כסף (הזדמנות טובה לעשות צילום משפחתי בבגדי כורים). צעדנו לפתח המכרה ותפסנו מקום ברכבת קטנה, צרה ופתוחה מכל צד. הרכבת פילסה את דרכה בנתיב צר, ובתוך דקות מספר הגענו למעמקי המכרה, כ-800 מ' מתחת לפני הקרקע. מכאן התחיל סיור רגלי, שבמהלכו הודיתי לא אחת לכובע המגן שחסך לי מפגש לא נעים עם התקרה הסלעית הנמוכה.

במהלך הסיור מסביר המזדריך על החיים במכרה באותם הימים. האטרקציה הבולטת כאן היא גלגל עץ בקוטר עשרה מ', שנועד לסייע בשאיבת המים ממעמקי המכרה ועד לפתחו - תחליף טכנולוגי לנשיאת דליי מים. החוויה מרתקת ומלמדת.

המשכנו בנסיעה מערבה עד Wattens. במהלך נסיעותיי באירופה נחשפתי למוותג היוקרתי סברובסקי, חברת ייצור הקריסטלים הגדולה בעולם שנוסדה בשנת 1892 על ידי דניאל סברובסקי. הוא המציא מכונה מיוחדת לחיתוך גבישי קריסטל. איני להוט אחרי קריסטלים, ובכל זאת לא יכולתי להישאר שווה נפש מול הברק הזוהר שמשקף מחלונות הראווה. בשנת 1995 הקימה החברה במתחם של בית החרושת שלה בוואטנס (Wattens) את עולם הקריסטל של סברובסקי. מדובר בגלריה אור-קולית הכוללת סדרת חדרים מוחשכים שבכל אחד מהם תצוגה מרשימה של אומן מפורסם אחר, כמו סלבדור דאלי ואנדי וורהול. כל אומן זכה לחופש אומנותי, והתוצאות מרהיבות עין. בזמן הביקור

יצחק בן עוזר - עיתונאי, מרצה ויועץ
itzikben2001@yahoo.com
WWW.MASLULETIUL.COM
054-4625035